

"זמן"

תסריט לסרט קצר

מורן סרף

דראפט רביעי

פייד אין.

תמונה לא ברורה. נראה כאילו המצלמה שוחה בתוך נוזל צמיגי כלשהו. מתחילה מוסיקה מסתורית, וטורדנית, קצב סטקטו שאמור להזכיר באופן מסוים תקתוק שעון. המצלמה נעה במהירות הולכת ומתגברת ועימה קצב המוסיקה. הפוקוס הולך ומתייצב אט-אט ואנו רואים שלמעשה המצלמה נעה בין גלגלי השיניים של שעון. אנו נעים בתוכו וחווים את צלילי גלגלי השיניים בחוזקה. הפוקוס מתייצב לגמרי, כשהמצלמה יוצאת אל מחוץ לאותו שעון מחוגים ביתי קלאסי. אנו מתרחקים לאט ממנו, כשהמצלמה פונה אליו כל אותה עת. עתה אפשר כבר להבחין כי השעה היא 6:59, ושלושים שניות בבוקר. המוסיקה הולכת ונחלשת, עד לדממה מוחלטת, לבד מתקתוקו החלוש של מחוג השניות המתקדם.

השעה 7:00. צלצול חזק ומעצבן מתחיל. מספר שניות של צלצול, ואז בבת-אחת נתחת יד גדולה על השעון, ועוצרת את צלצולו. היד והשעון בזום, ולכן הצופים חווים את הצלצול בעוצמה. הצלצול, נפסק, ועימו המוסיקה.

*

המצלמה מתרחקת בזום אאוט מהיר, ואנו רואים שאנו נמצאים בתוככי חדר שינה של זוג – ככל הנראה בעל ואישה – הישנים במיטה. היד שנשענת עדיין על השעון הינה של הגבר. הגבר והאישה שניהם יפים, ובעלי תווי פנים עדינים. שלגיה והנסיך... הגבר מתחיל לנוע ימינה ושמאלה במיטה. מתעורר. מפקק. מביט בשעה שבשעון. פונה אל אשתו השוכבת לשמאלו, ותוך חיוך מתוק וממיס, נושק לה על פיה, ומלטף את מצחה. הוא מנענע אותה מעט, והיא מתעוררת בעצלתיים.

הם מחייכים זה לזו. ניכר שהם מאוהבים.

היא נושקת לו.
נראה כאילו היא שואלת אותו דבר-מה.
הוא מראה לה את השעון.
היא מחייכת. הוא מחייך.
מתנשקים טוב.

שניהם קמים באחת מן המיטה.

המצלמה עוקבת אחר האישה שלובשת מעין קומבינזון, ויושבת בצד המיטה.

לפתע השעון המעורר מצלצל שוב. הפעם האישה היא זו המגיבה במהירות ומכה עליו. הצלצל נפסק.
שניהם מחייכים זה לזו. וממשיכים.

היא עוטה חולצה יפה, ומתחילה ללבוש את מכנסיה.
המצלמה מצלמת את הגבר, שנראה שהיה עד כה ערום. הוא מסיים בדיוק את לבישת תחתוניו, ואנו רואים את סוף התהליך.

מתחילה מוסיקה קצבית, מוסיקת בוקר קופצנית ושמחה.

מעכשיו רצף קטעים המתאימים בדיוק למהירות המוסיקה. כל קטע אורכו לכל היותר 8 שניות. ואנו עדים לעריכה מאד קופצנית, ומאד מובהקת. אין דיסולבים, ואין המשכיות בתנועות, או בכיוונים.

אישה לובשת מכנסיים.
גבר שורך שרוכים בנעליים.
אישה מסתרקת.
גבר שוטף פנים.
אישה מצחצחת שיניים.
גבר מתגלח.
אישה מגיפה תריסים.
גבר ממלא קומקום במים.
אישה משקה עציצים.
גבר מערבב שתי כוסות קפה.
אישה מכפתרת וסט.
גבר מניח את שתי צלחות הקפה על השולחן.
אישה אורזת מזוודה.

רצף השוטמים המהירים נפסק.

שניהם נראים מגיחים אל עבר שולחן הקפה משני כיוונים שונים.

הם יושבים זה מול זה.
שותים קפה, מחייכים זה אל זה.
אוכלים פרוסת עוגה אחת בשני מזלגות.
בקפיצות מהירות אנו עדים לחיסולה של העוגה ע"י השניים.

הגבר מחייך אל האישה. קרב אל פניה, ומסיר חתיכת שוקולד שהיתה בצד פיה.
היא מחייכת אליו.
הוא נושק לה נשיקה ארוכה.
שניהם מחייכים. עד שלב זה אמור הצופה לקבל את הרושם שמדובר במשפחת
'פלנדרס' לכל דבר.

שוב רצף שוטים מהירים.

גבר קושר עניבה.
אישה מתאפרת.
גבר מסתכל בראי ובודק את עצמו לראות אם הוא שמן. נראה שבע רצון מעצמו.
אישה מסתכלת בראי ובודקת עצמה לראות אם היא שמנה. נראית לא מרוצה.
גבר (שעתה נראה לבוש בחליפת עסקים המשווה לו מראה רשמי ורציני משהו)
מרים תיק ג'ימס בונד בידו.
אישה לוקחת תיק קטן יותר.
גבר יוצא ערוך ומוכן מחדר הלבשה.
אישה יוצאת ערוכה ומוכנה מחדר הלבשה. שניהם נראים טוב מאד. רעננים,
ומטופחים.

שניהם עומדים ליד דלת ביתם. לידה יש ראי גדול. הגבר שגבוה מאשתו במעט.
נעמד מאחוריה, כשהוא מחבק אותה כך ששניהם פונים לעבר הראי.
אנו מתקרבים עם המצלמה, לתוך הראי ומקבלים תמונה של גבר העומד מאחורי
אשתו.

התמונה האידיאלית נמשכת מספר שניות, ואז בבת-אחת שניהם חוזרים לקצב
המוסיקה המהיר. אנו רואים כיצד הם יוצאים מדלת הבית מצידה האחד, ומייד
מלווים את השניים בצילום, כשהם יוצאים מצידו השני.

אנו חוזרים לצילום אחרון של פנים הבית הנטוש עתה. המצלמה מטיילת חזרה
לכיוון חדר השינה בשוט ארוך של תנועה. אנו מתקרבים לשעון המעורר המונח על
צידו כפי שהותירה אותו האישה. השעון מתחיל לפתע לצלצל שוב.

הזוג ניצב בצידה השני של דלת הכניסה. האישה נראית מרחוק כנועלת את דלת
הבית.

עכשיו ניתן לראות כי מדובר ביום אביב נעים ונאה, והשניים יוצאים מבית וילה
כשל משפחת 'פלנדרס', כזו שנראית שנועדה לזוג משמיים כפי שאנו רואים עד כה.

שוב חוזרת המוסיקה המהירה.
אנו חוזרים לחיתוכים הקצביים.
גבר נושק לאישה, והם נפרדים. הוא לכיוון אחד של הרחוב. היא לכיוון ההפוך.
גבר צועד במהירות ברחוב הקטן והשקט.
אישה צועדת במהירות לכיוון ההפוך ברחוב הקטן והשקט.
גבר פונה ימינה לרחוב סואן יותר.
אשה ממשיכה ללכת ברחוב הקטן.
גבר רץ ברחוב הסואן, ומסמן למוניות.
אישה עומדת בתחנת אוטובוס. ממתינה.
גבר עולה על מונית.
אישה עולה על אוטובוס.
גבר משלם לנהג מונית.
אישה נדחקת באוטובוס.
גבר צועד ברחוב סואן.
אישה יורדת מן האוטובוס.
המוסיקה הולכת ומתגברת בקצבה, אנו מתקדמים לקראת שיא כלשהו.
גבר צועד במהירות ברחוב ראשי.
אישה צועדת בכיוון הפוך ברחוב ראשי גם-כן. מביטה בחלונות ראוה לאורך הצעידה.

גבר מביט בשעונו תוך הליכה מהירה.
אישה יורדת אל הכביש הראשי. אנו שומעים את קולות הרחוב כאילו אנו עימה בכביש הראשי (צופרי מכוניות, ורעש אפקטי דופלר של מכוניות מהירות שועטות בקרבתה).
גבר הולך במהירות ומביט בכתובות על הבנינים. כאילו הוא קרוב ליעדו, ומחפש בנין כלשהו.
אישה חוצה את הכביש במהירות.

בבת-אחת, אנו עוברים מהקצב המהיר, לקצב איטי של סלואו-מואשן... ואנו עדים לפניה הנדהמים של האישה, הפנים מבוהלים, ומתסכלים ישירות אל תוך המצלמה, פיה הולך ונפער בבהלה, תוך שהיא קופאת על מקומה. המצלמה מתקרבת במהירות לעבר האישה עד איבוד פוקוס. ואנו מאבדים פוקוס. המוסיקה נקטעת באחת.

פייד אאוט.

תקתוק לב כתקתוקו של שעון.

פייד אין.

הרחוב מלא אנשים המתקהלים סביב גופתה המוטלת על הכביש של האישה.
אנו מבחינים כי מונית זהה לזו של הגבר פגעה באישה.
תמונה זוועתית ומחליאה של הדם הזורם.

זום אין קרוב מאד מראה תנועה איטית של נוזל יוצא מראשה הפתוח לגמרי של האישה. תנועתו איטית, אך קולחת. ואנו עדים להתפשטותו. אף איש אינו נוגע באישה עדיין. אישה ברחוב מסתירה מעיני בנה את המחזה בידה.

שוב אנו חוזרים לגבר, שנראה עדיין הולך ברחוב במהירות. מבטו מופנה עתה אל המדרכה תוך כדי התקדמותו. הוא הולך מספר צעדים. ואז עוצר בבת אחת. המוסיקה משתנה והופכת מסתורית יותר. ניכר שהוא הבחין במשהו. כאילו הוא מרגיש שקרה דבר מה לא טוב. הוא הולך לאט בחזרה על עקביו. כל הזמן אנו רואים אנשים הממהרים החולפים למול המצלמה בינו וביננו. הוא צועד מספר צעדים בחזרה - לאט. ואז מתכופף ומרים דבר-מה מן הרצפה ומביט בו.

זום אין על החפץ. אנו רואים שזהו שעון-יד אנלוגי פשוט למדי. מחוג השניות מתקדם. הצילום הוא כאילו מתוך עיניו של הגבר המביט על השעון בתוך ידו. הוא מביט עכשיו בשעון שעל פרק ידו, ואנו רואים את שני השעונים זה לצד זה. השעון של ידו יפה יותר, ואיכותי יותר. שעון מפירמה מוכרת וטובה. צילום שני השעונים זה לצד זה מראה מייד כי השעון הפשוט אינו מכוון.

סלואו-מואשן.

הגבר מרים את ידו לעבר החוגה המכוונת את השעון.

לונג-שוט.

אנו רואים את כל הרחוב ממבט מגבוה. מכוניות נוסעות במהירות. צפצופים ורעשים. איש צועק מצד אחד של הכביש לצד אחר דבר-מה. אין מוסיקה. כל קול שנשמע מקבל אפקט reverb חזק שמשווה לו תכונת ייחודיות מסויימת. אוטובוס צופר למכונית בחזקה. רואים בקטן את הגבר המפריע לתמונה הקצבית של הרחוב הדינאמי בעומדו והתיחסותו לשעון.

זום אין.

הגבר מושך את חוגת הכיוון של השעון.

לונג שוט.

הרחוב כולו קופא. הזמן עומד מלכת. שקט מוחלט.

זום אין.

ניכר שהגבר לא הבחין בקורה ברחוב. הוא מתחיל לטובב את חוגת הכיול של השעון לאחור. אנו שומעים את רעש גלגלי השיניים המסתובבים.

לונג שוט.

הרחוב כולו נע לאחור בקצב סבוב הגלגלים.

המצלמה מאחורי גבו של הגבר. ניכר שהוא עדיין מסובב את החוגה לאחור. אנו מבחינים באנשים הנעים לאחור בזמן. בבת-אחת. ניכר שהגבר מבחין בדבר-מה שאינו כשורה. הוא מפסיק לסובב את חוגת הכיול. רעש גלגלי השיניים נפסק. הרחוב שוב קופא. לאט-לאט, הוא מרים את ראשו מן השעון, ומבחין בקורה.

זום אין על פני הגבר.

מבטו מלא אימה. הוא מבין את שקרה ידו רועדת בפחד. הוא מביט בשעון. מביט ברחוב. שעון. רחוב. שעון. רחוב. מוסיקה מותחת ושקטה מתחילה. מעכשיו המוסיקה מתאימה בקצבה לקצב סיבוב חוגת השעון.

בבת-אחת הוא מתחיל לסובב את חוגת השעון קדימה בקצב מהיר יותר. הרחוב נע קדימה חזרה בזמן, בקצב תקתוק גלגלי השיניים. עד-עתה הגבר והצופים מבינים לגמרי כי השעון משפיע על תנועת הזמן. מפסיק רעש תנועת החוגה. הרחוב שב וקופא. הגבר נאלם דום. ידו רועדת. ידו מניחה לשעון ליפול ממנה. הגבר כלל אינו עוקב במבטו אחרי השעון הנופל ממנה.

סלואו מואשן.

השעון נופל אט-אט מטה, המצלמה עוקבת אחריו בזום קרוב מאד. הוא נוחת על הרצפה. נשמע רעש ניפוץ, ואנו רואים שהזכוכית העוטפת את השעון נשברת לחתיכות. המוסיקה נפסקת שוב.

פייד אאוט לאפור.

מתחילה מוסיקה שקטה, איטית, קלאסית.

פייד אין מאפור. קלז-אפ פניו המבועתות של הגבר מביטות לכיוון הרצפה.

המצלמה פותחת את המסגרת יותר ויותר. האיש מביט על השעון המנופץ. מתכופף. מרים אותו, אוסף את החלקים. ממתין מספר שניות. ואז מבחין בין החלקים המנופצים בחוגה שיצאה ממקומה. הוא מנסה להכניסה פנימה חזרה. לא מצליח. מנסה יותר בכח. המאמץ ניכר על פניו.

הוא זע בעצבנות, בנסיונותיו.

כושל.

הוא מחזיק את השעון בחוזקה.

מרים את עיניו.

מתחיל לרוץ בינות האנשים הקפואים, לדחוף אותם, לנער אותם כאילו רוצה

להעירם מן הקפאון שאחזו בו.

הוא אינו מצליח.

מתרוצץ אנה ואנה ואינו יודע מנוחה.

הוא עוצר באחת, וניכר שעכשיו הוא מבין את גודל הבעיה.

הוא חושב.

*

בבת אחת מתעשת.
כמעט מחייך כשניכר שעלה במוחו רעיון.
מתחיל לרוץ בכיוון מסויים במהירות.
בדרך הוא זורק את תיקו.
המצלמה יוצאת ללונג שוט של הרחוב.
הגבר רץ במהירות והופך קטן יותר ויותר ככל שהוא נעלם במעלה הרחוב.
מוסיקת מרדפים מהירה. בניית מתח.
תמונות קצרות של האיש רץ ברחובות שונים. הוא הולך ומתעייף.
מתנשף.
מחזיק את צד גופו. ניכר שהוא חש כאב.
חמש תמונות שונות של האיש רץ ברחובות שונים.
רץ ישר. פונה ברחוב אחד.
רץ וקופץ מעל כלב קפוא ברחוב אחר.
פונה ימינה.
רץ ברחוב ראשי. עכשיו ניתן כבר להבחין כי הרחוב הראשי בו רץ הגבר עכשיו
זהו לרחוב בו עברה קודם האישה. (כדאי אולי שהגבר יחלוף על פני חנות אחת
שקודם האישה חלפה על פניה, וניתנה לה תשומת-לב מסויימת על-ידה).
מעכשיו המצלמה מלווה את הגבר בריצתו באופן רציף. הוא חוזר אחרי מסלולה של
אשתו.
פונה שמאלה.
המצלמה מקבלת את פניו כך שהוא נכנס לרחוב החדש כשהוא פונה למצלמה.
בינו ובין המצלמה נמצא עכשיו ההמון שעמד קודם סביב אשתו. הצופים מבינים כי
הוא הגיע אל אשתו. הוא רץ לצד ההמון, ואינו מבחין עדיין בקורה. ניכר שלא
התכוון להגיע למקום זה דווקא.
באחת, הוא עוצר בבהלה. הוא הבחין בזוית העין באשתו השרועה על הרצפה.
הוא קרב אל ההמון.
עובר בינות לאנשים.
מתקרב. צילום התופס הן אותו והן את האישה השוכבת. הוא מתקרב אליה לאט.
פניו אל פניה והוא מעוות את פרצופו בזוועה.
הוא מתישב לצידה. מלטף את פניה. נוגע בדם הסמיך המצוי לצידה.
מרים את ראשו הקפוא, ומחבקו אל חזהו. זום אין על ראשה. כתם דם גדול על
חליפתו של הגבר.
הגבר בוכה.

מוסיקה צורמת. כינורות. מתחזקת. עד שיא.
הגבר עוצם את עיניו.
דיסולב חלש לתמונתם מחובקים מול הראי ביציאה מהבית. כעשר שניות.

*

הגבר מניח את ראשה הפתוח של אשתו. נושק למצחה. קם במהירות. מסתכל שוב
בשעון. נראה נחוש מקודם.
מתחיל לרוץ שוב.
רץ ברחוב.
לונג שוט. הרחוב.
הגבר רץ. במהירות.
רחוב. הגבר רץ. מחזיק בחוזקה בשעון. מציץ בו.
רחוב. מזוית אחרת. גבר רץ.
מוסיקת נצחון.
הגבר מגיע לביתו. פותח את הדלת במהירות.
רץ לחדר השינה.
מתכופף מתחת למיטה.
מוציא ארגז כלים.
פותח אותו. זום על הידיים המחפשות בארגז.
מעיף מיני ברגים ומברגים שאינם שייכים.
שולף מתחתית הארגז מברג קטן. ומספר קפיצים.
מחייך בניצחון.
קם ורץ החוצה בשנית.
מוסיקת הנצחון מתגברת בחוזקה.
הוא רץ אל האופק ברחוב.
הרחוב בו נמצאת אשתו.
הוא מגיח. מתנשף.
רוכן לצידה של אשתו.
מתחיל בלהט להכניס את המברג לצד השעון.
מתעסק עם הרכבת חוגת הכיול שוב.
ניכר שידייו רועדות והוא אינו מצליח מספר פעמים להשחיל את החוגה למקומה.
לבסוף מצליח.
זום אאוט.
מבט על ההמון הסובב אותו הרוכן. אשתו השרועה על הרצפה. ההמון מסביבם.
הוא מסובב את החוגה. הרחוב חוזר לנוע לאחור בקצב הסיבוב.
רעש סיבוב החוגה נשמע בחוזקה. על רקע המוסיקה.
הזמן חוזר עוד ועוד אחורה.
לפתע אנו רואים בזום מועט את הדם מתחיל להאסף חזרה לתוך גופה של האישה.

החור בראשה נסתם.
היא קמה מן הרצפה, המונית נוסעת אחורה.
ואנו רואים אותה מתרחקת במעלה הרחוב.
האישה נמצאת שוב על המדרכה.
הגבר מפסיק לשובב. הרחוב חוזר וקופא.
הגבר קם מן הכביש.
הולך ונעמד ליד אשתו.
מביט בשעון.
מביט באשתו.
קלזו-אפ על השעון.
קלזו-אפ על פני הגבר.

סלואו מואשן.
הגבר לוקח נשימה עמוקה.
מכניס את החוגה פנימה.
באחת מתחילה מוסיקה שמחה. הרחוב חוזר להמולתו.
האישה שוב ניצבת בצד הכביש כמקודם.
מתחילה לחצות את הכביש שוב.
הגבר מתקדם לעברה במהירות.
לופת את ידה, ומושך אותה אליו.
המונית חולפת מרחק שעה ממנה, והיא ניצלת.
ניכר על פניה שהיא מתפלאה והמומה מכך שחייה ניצלו.
היא מביטה את הגבר בעיניים זגוגיות.
הוא מביט בה באהבה.
הם נושקים זה לזו.
מתרחקים מעט זה מזו.
הגבר מסיר את שעון היד שלו.
ומעניק לאשתו את השעון במתנה.
היא מוקסמת ומחייכת.
הוא עונד את השעון המנופץ לידו שלו.
הם מניחים את פרקי ידיהם בתנועת סינכרון 'פארקר-לואיס-ית' זה לצד זה.
המצלמה עובר מזום על פרקי ידיהם, לזום לתוך השעון המנופץ.
נכנסת פנימה דרך החוגה.
חוזרת מוסיקת הפתיחה, וקול תקתוק השעון הופך חזק יותר.
אנו נעים עם המצלמה בתוך גלגלי השיניים.

התמונה הולכת והופכת פחות ברורה מרגע לרגע.
איבוד פוקוס.
שיא המוסיקה.

פייד אאוט.

מוסיקה ממשיכה.

מוסיקה נפסקת.
נשאר רק קול תקתוקו של השעון.

*